

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. Z. B.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou se sídlem Lublaňská 24, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2011, č. j. S-MHMP 48116/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 A 5/2011 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou se žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2011, č. j. S- MHMP 48116/2011 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru vnitřních věcí (dále jen „Úřad Praha 6“), ze dne 15. 12. 2010, č. j. MCP6 110419/2010 R 173/2010, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 30. 10. 2009 kolem 18.00 hodin v S. 40/14 X. T., T. D. W., D. 2, Vietnam, po slovní rozepři fyzicky napadl pěstí a lokty svou manželku Ing. P. B., nar. X, a způsobil jí zranění, která jsou dokumentována lékařskou zprávou a fotodokumentací, tedy úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví. Za spáchání uvedeného přestupku mu byla uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 přestupkového zákona sankce ve formě pokuty ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady

řízení podle ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb., ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení změněno tak, že byla slova „zranění, která jsou dokumentována lékařskou zprávou a fotodokumentací“ nahrazena slovy „modřinu kolem očníce na pravém oku, podkožní krevní výron na pravém rameni, lopatce a kolem perietoocipitální oblasti lebky, menší počet menších krevních výronů na pravé paži a stehně“. Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), bylo ve zbytku toto rozhodnutí potvrzeno.

[2] V řízení před městským soudem žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 20 přestupkového zákona, po jejímž uplynutí zanikla odpovědnost za spáchaný přestupek. Dle žalobce měla být do doby, která se v důsledku vedení trestního řízení nezapočítává do jednoleté prekluzivní lhůty pro projednání přestupku (§ 20 odst. 2 přestupkového zákona), započítána pouze doba od 15. 12. 2009, kdy státní zástupkyně zahájila úkony trestního řízení, do 18. 2. 2010, kdy byla věc odevzdána k projednání přestupku městskému úřadu, nikoliv také doba od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010, kdy po vyžádání spisového materiálu Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 6 za účelem posouzení, zda se skutečně nejednalo o trestný čin, bylo dle žalovaného opět vedeno trestní řízení ve smyslu zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném v době vedení řízení (dále jen „trestní řád“). Podle žalobce nelze toto období v žádném případě považovat za dobu, kdy bylo vedeno trestní řízení ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona, neboť tuto dobu nezapočítal ve svém rozhodnutí ani Úřad Praha 6; žalovaný posoudil věc účelově, aniž by tento postup zdůvodnil.

[3] Městský soud zjistil, že řízení o přestupku bylo zahájeno dne 8. 6. 2010 na základě návrhu Ing. P. B. ze dne 20. 5. 2010, a to poté, co dne 18. 2. 2010 policejní orgán podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu věc odevzdal k projednání přestupku. Tomu předcházely úkony trestního řízení zahájené dne 15. 12. 2009. Skutečnost, že ve věci přestupku bylo vedeno trestní řízení od 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010, žalobce nezpochybňoval, a vyplývá to také ze spisu. Následně postižená přestupkem požádala státní zastupitelství o další přešetření, zda jednáním nedošlo ke spáchání trestného činu. Na základě tohoto podnětu si Mgr. Markéta Pánková, státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, vyžádala prostřednictvím Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha I, místní odd. Vokovice, přípisem ze dne 2. 8. 2010 přibrání znalce z oboru soudního lékařství a stanovila lhůtu k předložení stanoviska k věci do 30. 9. 2010, čemuž předcházelo i vyžádání si spisového materiálu u Úřadu Praha 6 (dne 20. 7. 2010). Opatřením ze dne 6. 9. 2010 podle § 105 odst. 1 trestního řádu policejní orgán přibral znalce z oboru zdravotnictví. Po provedení úkonů vyžádaných státní zástupkyní policejní orgán věc podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu dne 30. 9. 2010 opětovně odevzdal k projednání přestupku Úřadu Praha 6, aby pokračoval v řízení.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že v období od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 bylo vedeno pro tentýž skutek trestní řízení podle trestního řádu, neboť Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha I, místní oddělení Vokovice, postupovala na pokyn státní zástupkyně podle § 105 odst. 1 trestního řádu a přibrala znalce z oboru soudního lékařství v řízení vedeném pod č. j. ORI-18436-17/TC-2009-001117, které bylo zahájeno již dne 15. 12. 2009. Městský soud na podporu svého názoru odkázal na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012, ze kterého vyplývá, že úkony policejních orgánů předcházející sepsání záznamu o zahájení úkonu trestního řízení nejsou činěny v trestním řízení dle trestního řádu a nepodléhají doзору státního zástupce. V daném případě však policejní orgány jednaly na pokyn státní zástupkyně k provedení úkonů podle trestního řádu v již zahájeném řízení, přičemž státní zástupkyně věc dozorovala. Dle městského soudu žalovaný rozhodl v zákonné lhůtě,

pokračování

v níž nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek (rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 2. 2011, přičemž jednoletá lhůta od spáchání přestupku se prodloužila o 125 dnů).

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[6] Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil právní otázky, když se domnívá, že v období od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 bylo pro tentýž skutek stěžovatele vedeno trestní řízení ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona. Na základě vyžádání spisového materiálu Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 6 faxem ze dne 20. 7. 2010 a jeho předložení Policií ČR nelze dovozovat, že by bylo opět vedeno trestní řízení. Jak judikoval Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2009, č. j. 8 Tdo 157/2009, trestní řízení počíná sepsáním záznamu o zahájení trestního řízení policejním orgánem podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Taktéž Nejvyšší správní soud vyslovil, že ke stavení lhůty dle § 20 odst. 2 přestupkového zákona nedochází dne, kdy správní orgán postoupí věc policejnímu orgánu či státnímu zástupci, ale až dnem, kdy tyto orgány zahájí úkony trestního řízení (rozsudek ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68). Pouhým opětovným doručením spisového materiálu Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6 tudíž dle stěžovatele nemohlo dojít, a ani nedošlo, ke stavení jednoroční lhůty pro projednání přestupku. Trestní řízení dle stěžovatele běželo pouze v období od 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010, kdy odevzdáním věci k projednání přestupku skončilo. Žádný jiný záznam o zahájení trestního řízení již učiněn nebyl a opětovné trestní stíhání v té samé věci vedeno nebylo. Pouhé opětovné posouzení věci Policií ČR v době od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 a učinění opatření dle § 105 odst. 1 písm. a) trestního řádu dne 6. 9. 2010 stavení lhůty nezpůsobuje.

[7] I pokud by na opatření ze dne 6. 9. 2010 bylo nahlíženo jako na opětovné zahájení trestního řízení, neposoudil dle stěžovatele městský soud věc správně. Pro stavení lhůty by totiž byl rozhodující okamžik vydání opatření Policií ČR dne 6. 9. 2010, nikoliv již den 2. 8. 2010, neboť ve věci nebyl učiněn žádný úkon rozhodný pro opětovné zahájení trestního řízení. Lhůta pro projednání přestupku (původně končící dne 30. 10. 2010) tudíž neběžela po dobu 90 dnů (od 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010 a od 6. 9. 2010 do 30. 9. 2010) a k zániku odpovědnosti za shora specifikovaný přestupek došlo dle stěžovatele před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí, tj. přede dnem 5. 2. 2011.

[8] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné odůvodnění, pro které mělo být městským soudem zrušeno, neboť žalovaný se nijak nevypořádal s tím, jak dospěl k závěru, že trestní řízení proti stěžovateli bylo vedeno následně ještě od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010, když ani Úřad Praha 6 ve svém rozhodnutí ke stejnému závěru nedospěl, přestože bylo vydáno až po 30. 9. 2010 (odevzdání věci správnímu orgánu podruhé). Městský soud se s touto námitkou nijak nevypořádal, což činí nepřezkoumatelným také jeho rozhodnutí.

[9] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu a neshledává nepřezkoumatelnost či nezákonnost jeho rozhodnutí. Zahájení trestního řízení je dle něj podmíněno provedením formálního nebo faktického úkonu orgánu činného v trestním řízení. Protože stěžovatel v odvolání zánik odpovědnosti za přestupek nenamítal, neshledal

důvodným danou otázku podrobněji rozebírat a trvání odpovědnosti pachatele posoudil toliko jako jednu z podmínek zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž nad rámec věci uvedl zjištění, kdy bylo pro daný skutek vedeno trestní řízení.

[10] Na žádost osoby postižené přestupkem o další prošetření, zda nebyl spáchán trestný čin, vyžádala státní zástupkyně (Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 6) prostřednictvím Policie ČR přípisem ze dne 2. 8. 2010 příbrání znalce z oboru soudního lékařství a stanovila lhůtu k předložení stanoviska. Dle žalovaného od tohoto okamžiku až po opětovné odevzdání věci k projednání přestupku městskému úřadu dne 30. 9. 2010 bylo ve věci vedeno trestní řízení. Policejní orgán totiž činil úkony trestního řízení, když dle ustanovení § 105 odst. 1 trestního řádu přibral znalce a po vyhodnocení znaleckého posudku věc odevzdal taktéž úkonem podle trestního řádu (§ 159a odst. 1 písm. a)). Dle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Dle žalovaného lze trestní řízení zahájit provedením formálního nebo faktického úkonu, kterým byl v dané věci pokyn státní zástupkyně policejnímu orgánu k příbrání znalce. Jeho příbrání mimo trestní řízení by bylo v rozporu se zásadami trestního řízení. Žalovaný zde odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68, dle kterého soud považoval za trestní řízení postup státního zástupce, který si na podnět správního orgánu dožádal u policejního orgánu provedení výsledku znalce k prověření skutečnosti, zda došlo ke spáchání trestného činu. Soud odkazoval na vymezení přípravného řízení, které zahrnuje i objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu v rámci postupu před zahájením trestního stíhání, což vyplývá z komentáře k trestnímu řádu, s odkazem na § 158 až 159 a 160 až 170 trestního řádu. Žalovaný dále podotkl, že i státní zástupkyně označila pokyn ze dne 2. 8. 2010 „pošk. Ing. P. B., nar. X – **trestní řízení**“. Tento postup měl i faktické důsledky na řízení o přestupku, neboť po dobu provádění dalších úkonů policejním orgánem nemohlo být pokračováno v projednání přestupku. Dle žalovaného je zcela logické započítat do doby stavění lhůty ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona také druhé posuzování věci orgány činnými v trestním řízení, neboť kdyby nebylo od prvního posuzování odděleno vedením přestupkového řízení, byla by jistě započítána celá taková doba včetně znaleckého zkoumání. Žalovaný proto trvá na svém závěru, že při opětovném posuzování věci orgány činnými v trestním řízení došlo ke stavění prekluzivní lhůty dle § 20 odst. 2 přestupkového zákona a napadené rozhodnutí tedy nabylo právní moci v době trvání odpovědnosti pachatele za přestupek. Navrhuje proto, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[12] Kasační stížnost žalovaného **není** důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že pro posouzení kasační stížnosti je rozhodující odpověď na otázku, zda opětovné prošetření skutku státní zástupkyní a policejním orgánem bylo v tomto případě činěno v trestním řízení dle trestního řádu, a pokud ano, zda se lhůta pro projednání přestupku stavěla již ode dne 2. 8. 2010, kdy státní zástupkyně dala přípisem pokyn policejnímu orgánu, aby přibral znalce, či až ode dne 6. 9. 2010, kdy byl opatřením policejního orgánu znalec ve věci příbrán. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje

pokračování

s názorem žalovaného a městského soudu, když opětovné šetření, zda nebyl spáchán trestný čin, v předmětné věci nutně považuje za úkony orgánů činných v trestním řízení učiněné dle trestního řádu, a to pod dohledem státní zástupkyně, tedy již od okamžiku, kdy tato ve věci učinila další úkon.

[14] Nejvyšší správní soud provede pro úplnost stručnou rekapitulaci podstatných skutkových zjištění. Dne 30. 10. 2009 stěžovatel napadl svou manželku, přičemž pro tento čin bylo následně vedeno trestní řízení a řízení dle přestupkového zákona. Dne 15. 12. 2009 policejní orgán zahájil trestní řízení záznamem o zahájení úkonů trestního řízení. Dne 18. 2. 2010 došlo k odevzdání věci k projednání přestupku dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu. V projednávaném případě není sporu o tom, že ode dne 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010 lhůta pro projednání přestupku ve smyslu § 20 přestupkového zákona neběžela. Dne 20. 7. 2010 si státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 (dále jen „státní zástupkyně“) vyžádala od Úřadu Praha 6 spisový materiál, neboť poškozená dala podnět k opětovnému prošetření podezření ze spáchání trestného činu, podložený znaleckým posudkem. Téhož dne Úřad Praha 6 této žádosti vyhověl. Dne 2. 8. 2010 státní zástupkyně předložila věc policejnímu orgánu s tím, že má přibrat znalce z oboru soudního lékařství a stanovila lhůtu pro vypracování posudku a předložení stanoviska k dalšímu postupu. Dne 6. 9. 2010 přibral policejní orgán opatřením dle § 105 odst. 1 trestního řádu ve věci znalce z oboru zdravotnictví k vypracování znaleckého posudku ohledně skutečností rozhodných pro posouzení podezření ze spáchání trestného činu. Dne 30. 9. 2010 byla věc opět odevzdána k projednání přestupku dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu Úřadu Praha 6 a byl vrácen spisový materiál doplněný o znalecký posudek soudního znalce MUDr. Miroslava Noska. Rozhodnutí Úřadu Praha 6 ze dne 15. 12. 2010, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, a byla mu uložena pokuta, bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2011, které nabylo právní moci dne 5. 2. 2011. Dle Nejvyššího správního soudu nabylo toto rozhodnutí právní moci před uplynutím jednoleté prekluzivní lhůty ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona, neboť tato lhůta neběžela v období od 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010 a následně také od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010.

[15] Dle § 20 odst. 1 věta první přestupkového zákona *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Judikatura zdejšího soudu již dovodila, že v této lhůtě musí rozhodnutí o přestupku nabyt právní moci (k tomu např. rozsudek č. j. 3 As 57/2004 - 39 ze dne 15. 12. 2005). Do této lhůty se však dle § 20 odst. 2 přestupkového zákona *nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu*, přičemž tímto zvláštním předpisem je dle poznámky pod čarou trestní řád. Trestní řízení ve smyslu tohoto ustanovení (jakož i ve smyslu trestního řádu) je nutno chápat v tom nejširším možném pojetí, kdy je pod tento pojem zahrnut veškerý proces upravený trestním řádem (viz Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. *Trestní řád. Komentář - I. díl*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2002, str. 112). Jak správně poukázal žalovaný, dle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Potom jim musí být také postup před zahájením trestního stíhání dle § 158 až 159b trestního řádu, jenž je vymezen v rámci přípravného řízení trestního, a v jehož rámci dochází k objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu (shodně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 - 68). Tak lze kvalifikovat také úkony činěné v době od 15. 12. 2009 do 18. 2. 2010, jakož i následný postup od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 (pro odlišnou kvalifikaci těchto dvou období neshledal Nejvyšší správní soud logické důvody).

[16] Tvrdí-li stěžovatel, že trestní řízení počíná sepsáním záznamu o zahájení trestního řízení policejním orgánem podle § 158 odst. 3 trestního řádu a že ke stavění lhůty dle § 20 odst. 2 přestupkového zákona nedochází dnem, kdy správní orgán postoupí věc policejnímu orgánu či státnímu zástupci, ale až dnem, kdy tyto orgány zahájí úkony trestního řízení,

a že tudíž pouhým opětovným doručením spisového materiálu Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6 nemohlo dojít ke stavění jednoroční lhůty pro projednání přestupku, Nejvyšší správní soud mu přisvědčuje. Žalovaný, ani městský soud, však nikdy netvrdili, že by se jednoletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku stavěla již ode dne 20. 7. 2010, kdy Úřad Praha 6 postoupil věc na žádost státní zástupkyně. Trestní řízení bylo ve věci vedeno až zahájením úkonů trestního řízení pokynem státní zástupkyně ze dne 2. 8. 2010. Zdejší soud souhlasí také s tvrzením, že opětovné trestní stíhání v té samé věci vedeno nebylo, neboť trestní stíhání v dané věci nebylo vedeno nikdy. Na tomto místě je třeba upozornit, že v dané věci byly činěny úkony v přípravném řízení trestním v rámci postupu před zahájením trestního stíhání. To však nemění nic na skutečnosti, že se jednalo o trestní řízení ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona. Nejvyšší správní soud však vůbec nesdílí názor stěžovatele, že opětovné posouzení věci Policií ČR v době od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 a učinění opatření dle § 105 odst. 1 písm. a) trestního řádu dne 6. 9. 2010 stavění lhůty nezpůsobuje. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v uvedeném období posuzovala věc také státní zástupkyně, pod jejímž dozorem následně prováděl potřebné úkony také policejní orgán. Městský soud přitom správně poukázal na výkladové stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství poř. č. 1/2012, na základě něhož *a contrario* vyvodil, že úkony Policie ČR činěné po sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení pod dohledem státního zástupce jsou úkony činěné v trestním řízení.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup orgánů činných v trestním řízení v období od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 je nutno vykládat jako postup dle trestního řádu ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona, přestože, jak namítá stěžovatel, nebyl opětovně učiněn záznam o zahájení trestního řízení. Takový další záznam totiž nebylo nutné znovu vydat, jelikož byl proveden již dne 15. 12. 2009 a v dané věci byl opětovně prošetřen týž skutek v tomtéž přípravném trestním řízení pod toutéž spisovou značkou. *Ad absurdum* stěžovatel požaduje provést záznam o zahájení trestního řízení, které již zahájeno bylo. Stěžovatel svou argumentaci opírá o závěry vyslovené zdejším soudem v rozsudku ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 – 68, avšak toto rozhodnutí podporuje názor žalovaného (který na něj také odkazuje ve svém vyjádření) a městského soudu. V citovaném rozsudku soud řešil obdobnou situaci jako nyní. Trestní řízení bylo zahájeno již v den spáchání činu (záznamem o zahájení úkonů trestního řízení) a věc byla taktéž následně odevzdána dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu správnímu orgánu k pojednání přestupku. Následně správní orgán postoupil věc státnímu zastupitelství pro podezření ze spáchání trestného činu, avšak věc mu byla vrácena s tím, že státní zástupce nemá pochybnosti o správnosti závěru, že věc má být projednána jako přestupek. Nejvyšší správní soud judikoval, že v tomto období se nejednalo o dobu, kdy by běželo trestní řízení, neboť nebyly činěny žádné úkony podle trestního řádu. To však není případ stěžovatele. K jinému závěru v citovaném rozsudku dospěl zdejší soud pro období, kdy správní orgán opětovně postoupil věc státnímu zastupitelství k novému posouzení a kdy následně státní zástupce pokynem postoupil spis policejnímu orgánu a uložil mu ve věci vyslechnout znalce. Věc byla poté opět odevzdána dle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu správnímu orgánu. Pro tuto situaci však Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dospěl k závěru, že v této době bylo vedeno přípravné řízení trestní, a to již od okamžiku vydání pokynu státním zástupcem. Tento závěr lze bez dalšího aplikovat také na případ stěžovatele, neboť v obou případech nebyl opětovně učiněn záznam o zahájení trestního řízení (jelikož se jednalo o trestní řízení, které bylo zahájeno pro tentýž čin již dříve) a v obou případech byly následně činěny úkony státního zástupce a policejního orgánu, přičemž věc byla poté odevzdána správnímu orgánu. Vyslovil-li již jednou Nejvyšší správní soud, že v takové situaci bylo vedeno trestní řízení a že lhůta pro projednání přestupku se stavěla již v okamžiku vydání pokynu státního zástupce, pak ani nyní neshledal zdejší soud důvody se od uvedeného názoru odchýlit. Neuspěje tedy ani námitka stěžovatele, že pro případ

pokračování

opětovného posouzení věci v trestním řízení má být za počáteční okamžik jeho opětovného vedení považováno až vydání opatření policejním orgánem dne 6. 9. 2010.

[18] Nejvyšší správní soud naopak nalézá další argumenty, které podporují názor vyslovený v citovaném rozsudku a rozsudku městského soudu. Je zcela nepřipadné uvažovat, že lhůta pro projednání přestupku se stavěla až ode dne vydání opatření policejním orgánem, neboť úkony činěné policií ČR po zahájení trestního řízení pod dozorem státního zástupce jsou činěny v trestním řízení. Předpokládá-li se tedy, že v trestním řízení provádí policejní orgán šetření pod dozorem státního zástupce, pak musí být nutně vedeno již v okamžiku, kdy státní zástupce učiní úkon, kterým stanoví policejnímu orgánu podmínky, za kterých má činit v trestním řízení další kroky, tedy kdy fakticky svou dozorovou pravomoc uplatňuje. Opačný závěr by odporoval povaze trestního řízení, jak bylo naznačeno. V daném případě státní zástupkyně v přípisu ze dne 2. 8. 2010 jasně pokynula policejnímu orgánu, že má přibrat znalce z oboru soudního lékařství a přesně specifikovala, jaké otázky má znalec posoudit, a dále stanovila lhůtu, ve které má být znalecký posudek vypracován a předloženo stanovisko policejního orgánu k dalšímu postupu. Tento úkon je nutno materiálně chápat jako pokyn dle § 157 odst. 2 věty první trestního řádu. Jednalo se o postup v rámci trestního řízení nejen dle jeho označení (jak podotýkal žalovaný), ale také dle jeho obsahu. Státní zástupkyně uložila policejnímu orgánu provést úkony, kterých bylo třeba pro objasnění věci. Dle právní doktríny se takový postup uplatní právě pro případ, že věc byla již odložena dle § 159a trestního řádu (zde konkrétně odevzdána dle odst. 1 písm. a)), ale vyjdou najevo skutečnosti odůvodňující potřebu dalšího šetření (v případě stěžovatele podnět poškozené podložený znaleckým posudkem). Odložení věci totiž nezakládá překážku věci rozhodnuté, a je proto možné v trestním řízení pokračovat, a to na pokyn státního zástupce, či dokonce z vlastní iniciativy policejního orgánu. Není přitom nutné rušit původní usnesení o odložení/odevzdání věci, a pokud po opětovném posouzení není zahájen jiný postup (např. trestní stíhání), vydá se nové usnesení o odložení/odevzdání věci správnímu orgánu (viz Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. *Trestní řád. Komentář - I. díl*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2002, str. 1002). V daném případě byl tento postup zcela naplněn a je tedy nepochybné, že se jednalo o postup v trestním řízení.

[19] Tento závěr vyplývá nejen ze shora uvedeného, nýbrž také ze smyslu a účelu ustanovení § 20 odst. 2 přestupkového zákona. Toto ustanovení má zabránit situaci, kdy správní orgán nestačí, v důsledku prošetřování podezření ze spáchání trestného činu orgány činnými v trestním řízení, přestupek včas projednat a čin tak zůstane nepotrestán (srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 62/2002 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Ze smyslu a účelu tohoto ustanovení tudíž vyplývá, že lhůta se má stavět tehdy, kdy je správnímu orgánu v důsledku posuzování věci orgány činnými v trestním řízení fakticky znemožněno činit úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Jak upozorňuje také žalovaný, nemohl v době opětovného šetření státní zástupkyní a policejním orgánem pokračovat v projednání přestupku, mimo jiné také z důvodu postoupení spisového materiálu státní zástupkyni. Jelikož se nejednalo o případ, kdy je věc postoupena orgánům činným v trestním řízení z vlastní iniciativy správního orgánu, aniž by tyto učinily ve věci úkony dle trestního řádu, jedná se přesně o situaci, kterou má dané ustanovení přestupkového zákona postihovat a nelze tedy za použití jakékoli výkladové metody dospět k jinému závěru, než že v období od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 lhůta pro projednání přestupku v souladu s ustanovením § 20 odst. 2 přestupkového zákona neběžela.

[20] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že jak rozhodnutí žalovaného, tak napadený rozsudek městského soudu, jsou nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nezdůvodnil, proč ohledně doby stavění jednoleté prekluzivní lhůty zaujal stanovisko odlišné od Úřadu Praha 6, a městský soud se s touto námitkou nevypořádal. Nejvyšší správní soud musí

přisvědčit žalovanému, že ohledně stavění a uplynutí prekluzivní lhůty dle § 20 přestupkového zákona nebylo v rámci odvolacího řízení před žalovaným nic namítáno, a nemůže tudíž působit nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, že se této otázce blíže nevěnovalo. Postačilo proto, že žalovaný *ex officio* posoudil otázku prekluze odpovědnosti stěžovatele za přestupek jako podmínku zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí a konstatoval, jaké zjištění ohledně stavění této lhůty vyplývá ze spisu. Nejvyšší správní soud připouští, že obdobné vysvětlení napadený rozsudek neobsahuje, přesto se nejedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ačkoliv je soud povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze na něm rozumně požadovat, aby detailně odpověděl na každou dílčí námitku. Za vypořádání s tou kterou konkrétní námitkou je totiž nezbytné považovat také přesvědčivě zdůvodněný odlišný názor soudu, než ten, který měl být námitkou podpořen. Absence přesné odpovědi na některý argument nezpůsobuje bez dalšího nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, zda se soud vypořádal se všemi základními námitkami navrhovatele, což v daném případě bylo splněno (k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Celá stěžovatelova argumentace v žalobě směřovala k zániku odpovědnosti na přestupek, resp. uběhnutí jednoleté prekluzivní lhůty, neboť žalovaný podle žalobce nesprávně uvedl, že v době od 2. 8. 2010 do 30. 9. 2010 neběžela. Jelikož městský soud přesvědčivým způsobem odůvodnil své závěry, že jednoletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku k okamžiku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného dosud neuběhla a že rozhodnutí netrpí vadami, pro něž by jej musel zrušit, zdejší soud neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu